

neile sillitamist ei olnud ärrakeelnud; agga Jakob olli üks neljajalgne, järsko wälja üteldes: üks kaunis suur koer, kes Anna palge sillitajade kõhetand sääre marjadele kobe häimast näitas. Eht kas nisuggune hammustaja lojjuš sest luggu ostab piddada, kas ühe suurtsugguse eht muu inimese kints tema suhu juhtub? Agga meie peame juttu joonele taggasi püüdma.

Juhtub ülle miinewal talwel ühel pühapäwa ommikul pakase külma ajal et Anna jälle Jakobit kelgo ette rakkendas ja röösa koore ning piimaga linna poole tõttas. Kui küllast wälja said affas Jakob koera-jörki jookšma ja Anna lippas tagga järrel, sest pakane külm on walli kubjas, kes kõigile wirlust teeb. Seddawiiš eddasi minnes ollid nemad jubba enam poole tee ärrakäinud kui möda mägge minnes kelt libbisema affas ja ühte süggawasse lumme auku ümber kukkus; agga mis õnnetuse weel suuremaks teggi, kelgo jalkaksed läksid purruks ja röösa koore puddel lopsas katki, koor läks lumme sisse egga sanud Jakobki keelega lakkuda; piima kruusid jäid terweks. Õnnetus tulli ni koggemata, et enne kui Anna appi jõudis, jubba kõil rursuks ja purruks olli läinud. Seal seisis nüüd waene tüttarlaps ja watas kurwa näoga katkise kelgo ja lõhkend koore puddeli purro peale, kahetses kahjo, mis maha läinud koore läbbi sündind, wõtnis wiimaks mõllemad rakked piima kruusid kätte ja läks kurblikult linna; Jakob sabba jalge wabel tema järrel. Linnas olli palju ohkimist ning

äigamist, mis tüddruk kooreta tulnud, sest — kudda küllemal niinetasime — se õnnetus juhtus pühapäwa ommikul, kus kõige linnanikkude kohwi ja sigguri-pruuli kattlad liikumas ollid, ja mis nüüd waesed oma musta roklaga piddid teggema kui koore walget ei olnud sisse panna. Mõnni pakš kohwi-emiand olli nõnda wihane, et ahwardas ei ial enam Anna käest koort osta; agga mis waene tüttarlaps õnnetuse wasto wõdis teha? Temal endal olli suurem kahju. Sai ta wiimaks lubbanud teine kord paksemat koort tua, mis nurrisejade süddamed leppitanud, siis tõttas ta jälle koddo poole minema. Linnast wälja minnes tõusis tuul ja affas paksu lund saddama, mis läbbi Annale teekäil rakkels läks. Senna jure tulli weel murre, tännase õnnetuse läbbi mõned ostjad laudata, kes ikka ausaste maksid; Jakobil nähti hä meel selle ille ollewad, et temal tänna kelko kannul ei olnud, sest tema jookšis eddasi taggasi ja haukus rõemo pärrast. — Mõnda ollid nemad weikesse metsa-salko jõudnud, mis küllast enam kaugel ei olnud, kui Jakob ühekorraga haukumist kautas ja metsast enam taggasi ei tulnud. Anna willistas ja hüdis, seal tulli koer ja läks joostes jälle metsa taggasi. Kui ta sedda tembutamist korda kaks kolm teinud, läks Anna watama, mis tal piddi ollema. Jakob seisis ühe puu all ja kraapis käppadega lumme sees. Parrako Juinal, mis siin näha olli! Kaks lapsokest istusid, teine teise kaela ümbert kinni, pääd wasto puu kändo toetud ja ollid